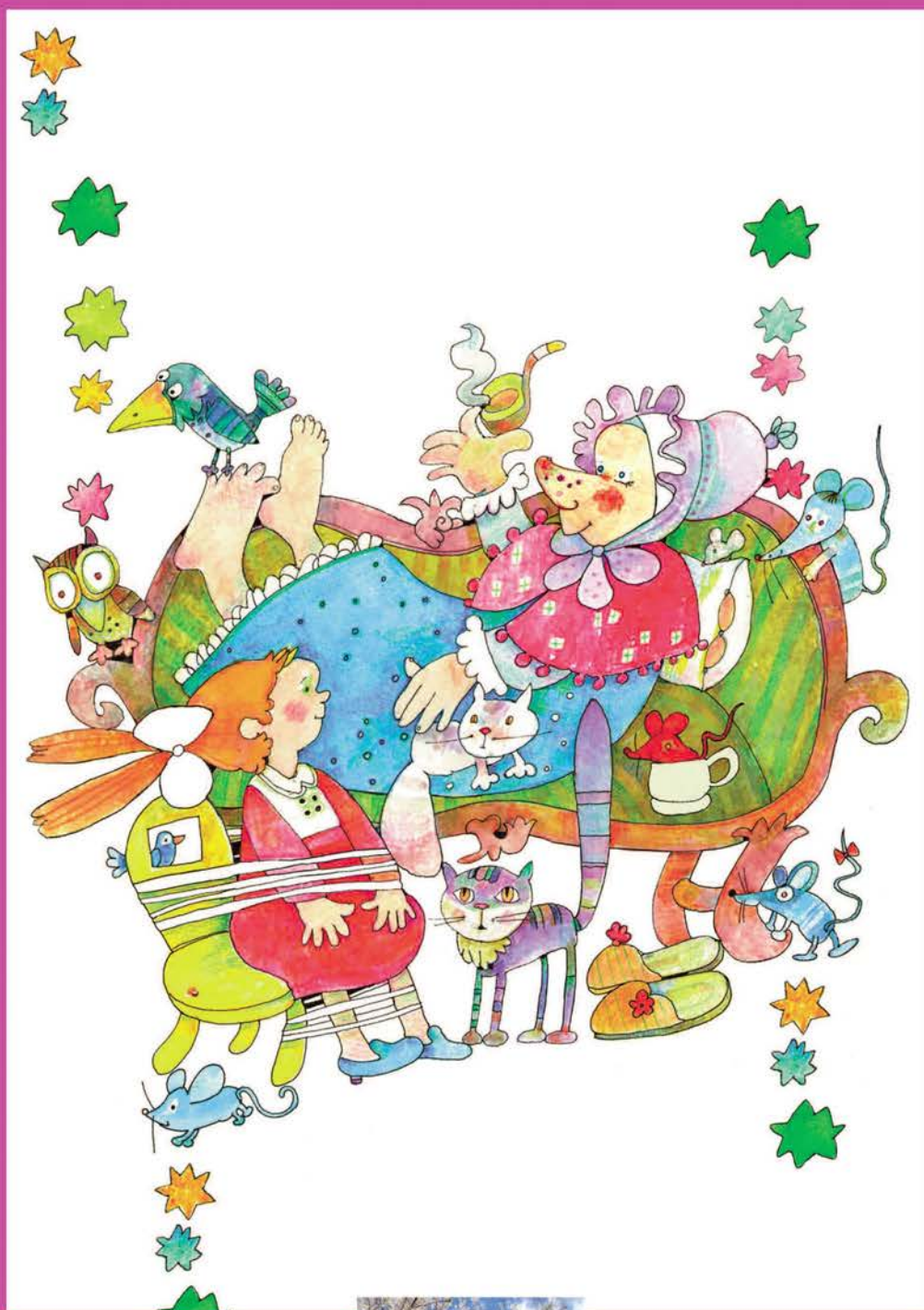

ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTIOR

MÂNCĂTOAREA DE POVEȘTI

de DON CORESI

ePublishers

DON CORESI

MÂNCĂTOAREA DE POVEȘTI

Nuvelă pentru copii și adolescenți

Această ediție electronică se difuzează gratuit prin Vodafone.

Coperta și ilustrațiile: HADAI G. KLÁRA

© **2013 ePublishers**

Toate drepturile rezervate.

© 2013 ePublishers

Toate drepturile rezervate.

Tel.: 021-260 0125, 021-312 8212

Fax: 021-312 8212

URL: <http://www.epublishers.ro/>

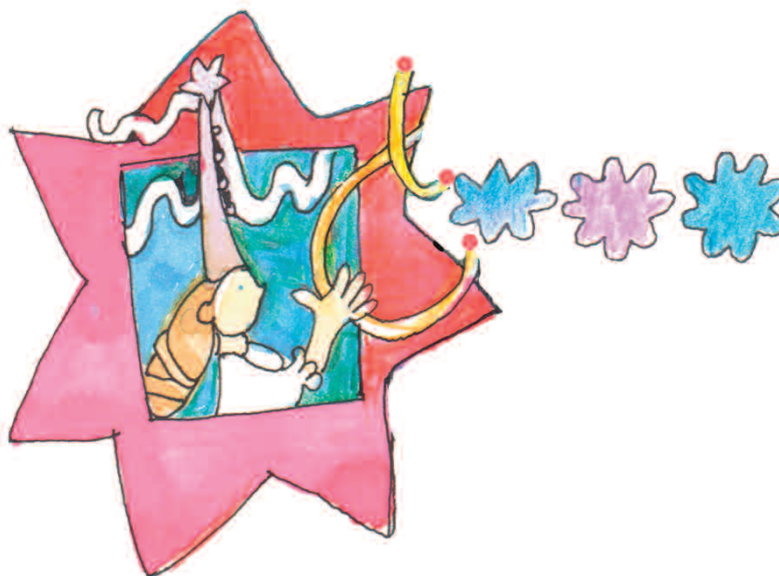
E-mail: info@epublishers.info

ISBN 978-606-8365-59-6

Made in Romania

Made in Romania

Se dedică lui Constantin Poenaru junior

Vraja Poeziei

*Toți vecinii-i spun lui tata că deloc nu se cuvine
Să mă lase să scriu versuri și întruna să citesc.
Ce să faci cu poezia? Oare cum poți trăi bine,
De nu ești un tip pragmatic în vârtejul pământesc?*

*Tata-n liniște-i ascultă, dar mă-ntreabă și pe mine
Despre toate-aceste lucruri, vrând să afle ce
gândesc.*

*Eu din raft iau cartea dragă și-i citesc poeme, pline
De idei și-imagini sfinte din trecutul omenesc.*

*Ascultăm printre silabe: din antichitate vine
Și vibrează-n mintea noastră un mesaj
dumnezeiesc.*

*Vraja dulce-a poeziei țese visuri și suspine,
Aripi lungi de fantezie ne cresc limpede, firesc.*

*Și privim lumea de astăzi, judecând temeinic cine
Oare cel mai mult câștigă: cei ce-averi agonisesc
Sau aceia ce gândirea și-o cresc zveltă-ntre lumine
Și limbajul poeziei îl învață și-l vorbesc?*

*„M-ai convins“, îmi spune tata. „De-acum spună
orișicine*

*Că-i mai bine să-alegi banii decât cosmosul livresc;
În privința-aceasta văd eu că dreptatea e la tine.“
Fericit, răspund: „O, tată! Cât de mult eu te
iubesc!“*

Vârtejul vorbitor

Luca se afla în sala de clasă, împreună cu colegii și cu colegele lui. Sultana tocmai ieșise să aducă planșa cu descrierea sfeclei de zahăr – materialul didactic pentru ora de botanică. Toți își scosese ră pe bănci caietele și manualele. Intră profesoara de biologie.

– Bună ziua, copii!

Se ridicară în picioare cu toții, dar nu apucară să deschidă gura pentru a răspunde la salutul profesoarei, că ușa se și izbi violent de perete și intră un vârtej negru de fum și praf, care se îndreptă glonț către Luca.

Instinctiv, Luca ridică în aer mâna stângă, cu degetul mic în sus.

Pe unghia acestui deget, Luca avea lipit un solz de balaur. Luca se luptase cu Balaurul cu Șapte Capete într-o anumită ocazie. Învingându-l, în loc să-l ucidă, îi tăiasse doar vertebrele ce îi alimentau răutatea și astfel îl transformase într-un balaur cu suflet de aur, cel mai cumsecade, mai săritor și mai bun suflet din Univers. Balaurul îi dăruise solzul în semn de recunoștință și de prietenie. Acest solz crea în jurul lui Luca un scut invizibil, ori de câte ori el ridica degetul mic de la mâna stângă în sus.

Vârtejul cel negru se izbi violent, cu un zgomot sec, de acest scut. Atunci se auzi o voce răgușită, spartă, dar extrem de puternică și de dură, care venea din centrul vârtejului:

– Ah, nemernicule, ți-ai pus scutul din solz de balaur și nu te mai pot răpi! Nu-i nimic, voi lua pe unul dintre colegii tăi și apoi ajungi tu la mine!

Dar Luca ridică degetul și mai sus și astfel scutul îi apăra pe toți colegii. Scutul o apăra și pe profesoara de biologie. Vârtejul vorbitor fu nevoit să se retragă rapid către ușă, altminteri scutul l-ar fi strivit de pereții clasei.

Numai că, ieșind, vârtejul o întâlnește pe Sultana. Ea se întorcea în clasă, cu planșa în mână, fără să bănuiască nimic.

Vârtejul o învâluie imediat și, în secunda următoare, ieși din școală cu Sultana cu tot. Apoi, parcă se topiră în aer. Nimeni nu mai știe nimic nici de Sultana, nici de ciudatul vârtej vorbitor.

La Palatul Violet

Poliția investigă imediat cazul, vorbind cu fiecare elev în parte. De asemenea, cu profesoara de biologie. Nimeni, din fericire, nu înțelesese cuvintele vârtejului. Luca fu în sinea sa bucuros că nu era nevoit să dea amănunte. Dacă ar fi povestit despre solzul de balaur, ar fi pierdut imediat legătura cu lumea personajelor supranaturale și, cine știe, poate nici pe Sultana nu ar mai fi putut-o salva.

Pentru că acum era clar: trebuia s-o salveze pe Sultana. Cu atât mai mult cu cât aceasta căzuse victimă inocentă într-o bătălie îndreptată împotriva lui însuși.

De aceea, târziu, când investigațiile poliției fură întrerupte, Luca, ajungând acasă, îi spuse noapte bună mamei sale și intră grăbit în camera lui. Aici îi povesti pe șoptite lui Ursuțu' – ursulețul jucărie primit de la tatăl lui cu mulți ani înainte ca acesta să fie răpit din pădurea Hotarele – tot ce se întâmplase. Ursuțu' tăcu, după cum îi era obiceiul, dar, după ce Luca adormi, camera acestuia se umplu de nori și se făcu uriașă, cât cerul întreg. Luca se trezi pe un nor alb și găsi alături de el pe prietenii lui cu forțe supranaturale – calul cu aripi Zglobíu', câinele Colțea, albina Hărnicuța și broscuța Iuțita. După ce se salutară, plini de bucuria reîntâlnirii, cei cinci ținură sfat în legătură cu cele întâmplate.

– Singura soluție ar fi să mergem la Palatul Violet de deasupra norilor, unde locuiesc Vântul Turbat și surorile acestuia, vrăjitoarele celor patru zări – Tuciuria, Apoasa, Educatoarea și Stinsa.

Aceasta fu concluzia lui Luca, după ce îi ascultă pe fiecare în parte.

Zis și făcut. Luca se urcă pe coama lui Zglobíu', bine înfipt între aripile acestuia. În poala lui îl luă pe Colțea. Iuțita i se așează pe un umăr, iar Hărnicuța pe celălalt. În câteva clipe, Zglobíu' îi duse pe treptele grandiosului Palat Violet.

Surorile vrăjitoare le ieșiră în întâmpinare. Toate îl sărutară cu drag pe Luca, pe care îl considerau fratele lor mai mic, purtându-i recunoștință veșnică pentru că Luca îl salvase pe Vântul Turbat de o vrajă nemiloasă.

Vântul Turbat însă nu era acasă. Plecase cu soția lui, Cosânzeana, într-o călătorie în jurul Universului. Erau, pasămite, în vacanță.

Mâncătoarea de Povești

După ce îl ascultară cu multă atenție pe Luca, vrăjitoarele se gândiră puțin și se sfătuiră între ele. Apoi Educatoarea spuse:

– Avem convingerea că avem de-a face cu Mâncătoarea de Povești. Aceasta este o vrăjitoare foarte bătrână și foarte rea. Ea își extrage toate forțele din povești inventate sau repovestite de copii. Obiceiul ei este să răpească un copil și să-l oblige să-i spună povești zi și noapte. Numai că bietul copil nu are voie să se oprească nicio clipă, nici măcar pentru a ațipi puțin. Cum se oprește, Mâncătoarea de Povești îl înghite și răpește alt copil pentru a-și satisface pofta nesățioasă de povești.

Stinsa adăugă:

– Ultima oară, acum mai bine de zece ani, a răpit un copil foarte talentat, care scria poezii. Acesta a avut parte de o soartă mai bună, pentru că știa să-i spună poveștile în versuri. Iar versurile lui aveau ritmuri atât de liniștitoare, încât o adormeau pe Mâncătoarea de Povești și astfel putea să mai ațipească și el cât timp dormea ea. Dar el avea grijă să doarmă iepurește și, cum simțea că Mâncătoarea începe să se miște în așternut, cum se trezea și reînnoda firul poveștii.

Numai că, într-o noapte, Mâncătoarea de Povești a vorbit prin somn și, fără să știe, i-a dezvăluit băiatului prin ce formulă se putea risipi vraja ce-l ținea legat de

vrăjitoare. Băiatul a rostit formula și pe dată a căpătat puteri magice, reușind să se elibereze de Mâncătoarea de Povești și să se întoarcă la părinții lui, după o despărțire de zece ani.

– Mâncătoarea de Povești, interveni Apoasa în discuție, și-a făcut socoteala că tu, Luca, vei putea ține locul acelui băiat – și a încercat să te răpească. Dar vrăjile ei s-au izbit de scutul din solz de balaur și au căzut fără putere. Iar acum, Sultana a fost vrăjită, devenind noua sursă de povești a Mâncătoarei.

– Bine, dar voi nu-mi puteți dezvălui formula prin care se stinge vraja? întrebă Luca.

– Nu, răspunse Tuciuria; Mâncătoarea de Povești o schimbă cu fiecare nou copil vrăjit. Dar știm pe ce drum trebuie s-o apuce Zglobíu' ca să ajungeți teferi la casa de piatră a temutei vrăjitoare. Numai că... e foarte primejdios locul unde se află casa ei! Ai mare grijă, te rog!

Biata Sultana!

Ajunseră repede la casa Mâncătoarei de Povești.

Priviră pe fereastră.

Pe o canapea lungă și înaltă stătea întinsă o ființă respingătoare, cu un nas cât un castravete din cei mari, borcănat și plin de negi și de coșuri, cu fața pământie și zbârcită, cu corpul deformat de grăsime.

Lângă canapea, pe un scaun modest de lemn, ședea Sultana și vorbea, vorbea întruna. I se citea spaima în priviri și oboseala cumplită pe față.

Luca nu uitase să ia de la Palatul Violet un calculator cu difuzoare stereo și un CD pe care erau înregistrate povești scrise și citite de copii. Iuțita făcu ce făcu și hop! Sultana zbură prin fereastra deschisă drept pe coama lui Zglobíu', iar calculatorul se instalează în aceeași secundă pe scaunul cel modest. Mâncătoarea ținea ochii închiși, savurând poveștile Sultanei, așa că nu observă ce se întâmplase. Iar cum calculatorul fusese programat să redea poveștile chiar cu vocea Sultanei, Mâncătoarea nu auzi nicio diferență și continuă să stea lungită, foarte bucuroasă de ce auzea. Luca știa că CD-ul urma să o țină pe Mâncătoare liniștită câteva ore, până când poveștile se relau de la început. Abia atunci Mâncătoarea, care nu suporta să asculte aceeași poveste de două ori, își va da seama de cele întâmplate. Până atunci, însă, Luca spera să poată găsi formula prin care vraja Sultanei să fie risipită.

Sultana, când îl văzu pe Luca, îi zâmbi, dar adormi cu zâmbetul pe buze. Pasămite, vraja ce plana asupra ei o adormea imediat ce ieșea din casa de piatră. În somn, ea visa că se află tot lângă Mâncătoarea de Povești și că era obligată să inventeze povești fără încetare. Și continua și în vis să spună noi și noi povești.

– Ce vrajă rea, spuse Luca.

– Da, îi răspunseră bunii lui prieteni. Biata Sultana!

Colegii Sultanei îi sar în ajutor

Sultana fu dusă imediat la spital, unde medicii constatară că se află sub influența unui somn provocat prin hipnoză și dădură din umeri când fură întrebați când urma să se trezească Sultana:

– Somnul acesta o ține ca într-o vrajă, spuseră ei. Putem considera că fetița e vrăjită tot așa cum era prințesa din pădurea adormită. Să așteptăm să vină, fie cel ce a hipnotizat-o, fie vreun prinț făcător de bine, s-o trezească!

Luca merse la colegii lui și ai Sultanei și le spuse că Sultana are mare nevoie de ajutor.

– Ce putem face noi? întrebă ei. Doar se află acum sub îngrijire medicală.

– Persoana care a hipnotizat-o, sau mai bine, care a vrăjit-o, își va da seama în curând că Sultana i-a fost răpită! Și va veni după ea sau o va chema prin vraja de care colega noastră este cuprinsă. O va readuce în casa sa în doi timpi și trei mișcări. Dar, dacă fiecare dintre noi va inventa o poveste și o va transmite prin Internet, de la calculatorul său din laboratorul școlii, la această adresă de e-mail, atunci va fi bine! Specialiștii vor avea mai mult timp pentru a o scăpa pe Sultana de vrajă!

Într-adevăr, calculatorul plasat de Luca pe scaunul din camera Mâncătoare de Povești era conectat la Internet prin unde radio. Luca crease un cont de e-mail (poștă electronică) la care, dacă trimiteai un mesaj, îl

primea calculatorul din camera Mâncătoarei de Povești. În acest fel, când se terminau poveștile de pe CD, calculatorul era programat să preia poveștile trimise în respectivul cont de e-mail și să le transmită difuzoarelor cu care era prevăzut, cu o voce ce imita perfect vocea Sultanei. Mâncătoarea de Povești putea fi astfel păcălită în continuare.

Colegii fură imediat de acord cu ideea și începură să scrie în caietele lor câte o poveste. Câțiva reușiră chiar să scrie versuri. Dragii noștri cititori vor găsi în paginile următoare câteva dintre poveștile trimise de colegii Sultanei pe adresa de e-mail pe care le-a dat-o Luca.

Prima poveste aparține lui Ștefan, un băiat cuminte și timid, dar foarte silitor:

Țăranul și vulturul

Marele înțelept grec al lumii antice, Esop, povestește într-una din fabulele sale despre un țăran care a dezlegat din laț un vultur, văzându-l frumos și impunător.

Vulturul a zburat cu mare bucurie în înaltul cerului. S-a bucurat că a scăpat de capcana cea iscusită, pregătită de păsărar. Dar, după un timp, își dădu seama că trebuie să-i facă și el un bine bunului om care îl făcuse să se bucure din nou de libertate.

Zis și făcut. Se întoarse din nou în prejma locului unde căzuse în capcană și, căutându-l cu atenție, îl descoperi pe țăran ascuțindu-și secera, la umbra unui zid înalt. Omul era mult prea preocupat de treaba lui, așa că nu-și dădu seama că zidul sub care căutase umbră se înclina, minut cu minut, tot mai mult într-o parte, urmând să cadă exact peste el.

Vulturul observă acest lucru și căută să-l facă pe țăran să fugă cât mai repede din acel loc. Cum, însă, nu putea rosti cuvintele pe care să le înțeleagă acesta, recurse în grabă la altceva: se repezi și-i luă țăranului panglica de la pălărie. După aceea zbură spre câmp, dar foarte încet și foarte jos.

Țăranul, mirat și supărat, alergă în grabă după vultur, cerând panglica înapoi:

– Ce faci, o, vulture! strigă el, înciudat. Eu mă îndur de tine și îți dau drumul din laț, iar tu mă ataci ziua în

amiaza mare și îmi furi lucrurile?! Dă-mi panglica imediat înapoi!

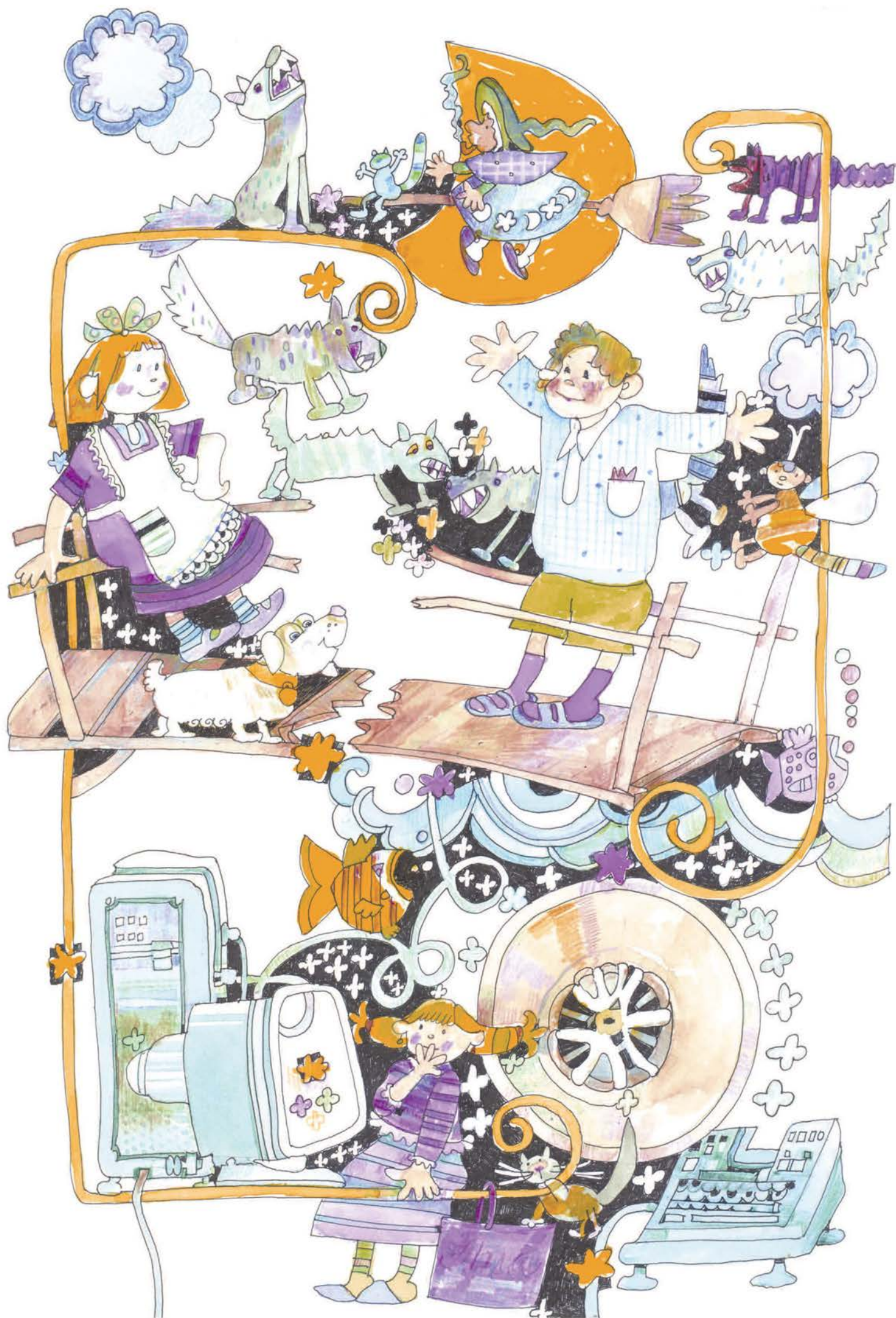
Vulturul lăsă să-i cadă panglica din gheare și zbură maiestuos mai departe.

Când se întoarse să-și ia secera din locul unde fusese așezat pentru a o ascuți, văzu țăranul că zidul tocmai se prăbușise. Își dădu seama că, dacă nu ar fi alergat după vultur, ar fi fost strivit ca o muscă de mulțimea de pietre care căzuse peste locul unde se aflase el așezat.

– Ah! O, vulture, strigă el către înaltul cerului, îmi dau seama că nu m-ai atacat și nu mi-ai furat panglica. Abia acum am înțeles că, de fapt, mi-ai salvat viața!

Și se întoarse acasă, povestind tuturor ce i s-a întâmplat. Oamenii traseră atunci concluzia că un bine atrage alt bine după el.

Ana scrise povestea sa în versuri:

Ionel și Ionela

*Ionel și Ionela
Spre oraș merg liniștit.
Se vedea în depărtare
Podul, peste râu boltit.
Băiatului, pus pe șotii,
Tare îi plăcea minciuna.
Se uită la Ionela
Și pe loc trânti el una.
„Știi că tata, în pădure
Are-o prisacă cu stupi.
Ieri am mers să-l văd: lupta el
Cu vreo patruzeci de lupi!”
Ionela simți însă
Că făcea doar pe nebunul:
„Și-o să-mi spui tu, Ionele,
Că n-a scăpat viu niciunul!”
„Chiar așa!” spuse acesta,
„Dar tu cum de știi ce-a fost?”
„Eu aș vrea”, spuse fetița,
„Să nu vorbim fără rost.
Vezi tu podul peste apă,
De pe drumul spre oraș?
Se va rupe-n două, dacă
Nu recunoști mintenaș
Că în haita ta de fiare
Au fost, poate, -un lup sau doi.*

Recunoști că-a fost minciună?
Sau ne-ntoarcem înapoi?“
„Știi“, făcu băiatul, „poate
Că n-au fost chiar patruzeci!“
„Câți crezi tu că-au fost, ia spune!?“
„Să fi fost vreo douăzeci!“
„Bine. Dar așa să fie:
Altminteri pe pod n-om trece.“
„Să mai tăiem coada vulpii:
Recunosc că-au fost doar zece...“
Și tot merg. Podu-i aproape.
Ionel se-opri sub tei.
„Sau... să nu fi fost chiar zece...
Cred că fost-au numai trei.“
„Cum!? Eu cred că-ar fi mai bine
Să ne-ntoarcem înapoi...“
„Bine, dar dacă ți-aș spune
Că de fapt au fost doar doi?...“
Și de pod se-apropiară.
Dar, cum tremură alunul,
Tremura el tot; și spuse:
„Draga mea, a fost doar unul!“
Când fetița vrea să pună
Chiar pe pod al său condur...
„Stai o clipă!“ țipă-acesta:
A fost doar un câine sur,
Care doar lătra-n pădure
Și m-a speriat pe mine!
De-acum, pe pod fără teamă
Să pășim... căci va fi bine!“

De la întâmplarea-aceea
Ionel n-a mai mințit

*Niciodată. Și în toate
A fost drept și chibzuit.
Iar de ziua Ionelei,
I-a spus, dându-i dar frumos:
„Tu m-ai învățat de bine:
Nu mai sunt un mincinos!“*

Urmă povestea lui Andrei:

Matematicianul răgușit

Lui Valentin îi place matematica. În același timp, însă, face prea mult caz de cunoștințele lui și încearcă să-i ia pe toți ceilalți peste picior.

Într-o zi de vară, puse un pariu cu toți colegii lui de clasă. Spuse că el poate ghici orice număr la care se vor gândi ei. În schimb, vrea o înghețată de la fiecare. Iar dacă nu va ghici, va da el înghețata!

Îi puse pe toți să scrie pe un bilețel numărul ce urma el să-l ghicească. Apoi, vorbi cu fiecare pe rând, spunându-i:

- Îți amintești ce număr ai scris pe bilețel?*
- Desigur. Numărul pe care trebuie să-l ghicești, dacă vrei înghețata!*
- Bine. Atunci înmulțește-l cu doi.*
- L-am înmulțit cu doi.*
- Acum adună unu la rezultat.*
- S-a făcut.*
- Înmulțește ce ți-a dat cu cinci și apoi adaugă doi la ce ți-a dat.*
- OK.*
- Spune-mi rezultatul!*
- Mi-a dat nouă sute nouăzeci și șapte.*
- Atunci numărul tău este 99. Acum arată-mi bilețelul.*
- Așa e. Ai ghicit. Îți dau o înghețată.*

Valentin procedă la fel cu toți colegii. În final, mănă douăzeci de înghețate și răguși zdravăn. Iar colegii, văzându-l atât de mulțumit de sine și neplăcându-le faptul că prea îi privea de sus, îi puseră porecla: **Matematicianul răgușit**.

Abia când se văzu căptușit cu această poreclă, își dădu Valentin seama că se întrecuse cu gluma. Atunci le spuse colegilor că fuseseră deosebit de drăguți să-i suporte toanele și le explică și lor cum puteau ghici numărul:

– Prin operațiile pe care am cerut să le efectuați cu numărul ales, ajungeți întotdeauna la un număr care la sfârșit are o cifră în plus față de numărul la care v-ați gândit. Tăiați cifra aceea și veți descoperi numărul inițial.

Colegilor le plăcu atât jocul matematic, cât – mai ales – noua atitudine a lui Valentin. Așa că uitară repede porecla **Matematicianul răgușit** și căutară să învețe cât mai multe lucruri interesante de la Valentin.

Tudor scrise o poezie despre vizita lui la bunici:

Alfabetul... la bunici

*A e Albina, cântând în flori,
B e Bunicul, trezindu-mă-n zori,
C e Căsuța de bârne din munți,
D e Drumeagul cu mai multe punți,
E e Elicea cu care mă joc,
F e Familia: toți la un loc;
G e Găina ce ouă-n cuibar,
H e Hârlețul pus lângă par,
I e Iubirea ce mi-o arătați,
Î e Îndemnul pe care mi-l dați,
J e Jăratecul arzând de zor,
K e Kakiul hainei de vânător,
L e Livada cu nuci, meri și peri,
M e Măgarul ce cară poveri,
N e Nuiua din care fac arc
O e Oița ce behăie-n țarc,
P e Pădurea cu fagi, ulmi și brazi
Q e Quasarul – o superstea pe culmi,
R e Răsadul ce-l sădesc chiar azi,
S e Sămânța de pus în pământ,
Ș e Șopronul – bun adăpost de vânt,
T e Talanga ce sună-ntre oi,
Ț e Țânțarul ce vine înspre noi,
U e Unealta, mă-ajută mereu,
V e Verdeța din jurul meu,
X e Xenonul – știu de la chimie,*

*Y e Yala ce mi-ai dat-o mie,
Z e Zăpada ce-n iarnă o-aștept,
Îmi place la țară, bunico,-ți spun drept.*

Luca îi spuse lui Tudor că această poezie în mod sigur o va adormi pe Mâncătoarea de Povești pentru un timp. Auzind aceasta, Florina se strădui și ea să scrie o poezie, dar nu reuși. Atunci începu să traducă din limba engleză cântecelul pentru copii „London Bridge is falling down“. Dar până atunci, să citim povestea lui George:

Mătura de aur

Mama Ilenei era mereu supărată pe aceasta, deoarece niciodată nu mătura și nu deretica în camera ei. Într-o zi, veni o femeie în vârstă la ea și-i spuse:

– Nu te mai necăji atâta, că o să măture, dacă-i împrumut eu mătura mea de aur.

Și lăsă lângă prag o mătură cu totul și cu totul de aur. Când o văzu Ileana, tare mult îi plăcu. O luă și o cercetă pe toate părțile. Săturându-se de privit, vru să o pună în debara. Dar nu putu: mătura se lipise de mâna ei. Ileana plânse și încercă din răspuțuri să scape de ea, dar zadarnic. În cele din urmă, ceru ajutorul mamei. Aceasta nu putu s-o ajute nici ea în niciun fel, dar îi spuse:

– Dacă tot trebuie s-o ții în mână și nu poți face nimic altceva, încearcă și tu să mături, măcar în camera ta.

Ileana mătură în toată casa. Când termină, mătura se desprinse ușor din mâna ei. Așa a învățat ea să măture și a continuat să-și măture camera chiar și după ce a dat înapoi mătura de aur.

Urmă povestea Gabrielei:

Băiatul neascultător

A fost odată ca niciodată un băiat tare neastâmpărat și neascultător. Orice i-ar fi cerut părinții lui să facă, el răspundea:

– Nu! Nu vreau! Nu pot! Nu-mi place!

Părinții au căutat în fel și chip să-l aducă pe calea cea dreaptă, dar... nimic! Nu reușeau și pace bună. Adrian, că așa se numea băiatul, se punea întotdeauna de-a curmezișul.

Într-o zi, mama lui Adrian plecă la cumpărături. Cum și tata era plecat cu treburi, Adrian urma să rămână singur acasă. Mama îi spuse, înainte de a închide ușa:

– Te rog să uzi grădina, Adrian. Furtunul e pregătit. Nu trebuie decât să deschizi robinetul și să ții apoi furtunul în mână: jetul de apă va curge singur peste straturile de flori.

Adrian îi răspunse ca de obicei:

– Nu pot! N-am timp astăzi, poate altădată!

Mama oftă, dar nu mai spuse nimic și plecă. Adrian ieși în curte să se joace. Aruncă, din curiozitate, și o privire către florile din grădină. Una dintre ele, un trandafir care abia îmbobocise, spuse:

– Vai, ce sete-mi e!

Adrian se miră foarte tare de cele auzite. Se apropie de straturile de flori și începu să vorbească cu ele. Florile îi spuseră toate, însă, că nu pot vorbi de sete.

Atunci Adrian se apucă de treabă și irigă bine toată grădina, folosind nu numai furtunul, ci chiar și găleata, unde nu ajungea jetul. Între timp, vorbea cu florile și le povestea tot ce știa el despre alte locuri din țară: despre bunicii lui, care locuiau la munte, despre verișorii care îi scriau scrisori la care el nu răspundea niciodată...

Începând din ziua aceea, Adrian nu a mai refuzat niciodată să facă o treabă pe care părinții lui îl rugau să o facă. Deși niciodată, în nicio altă zi nu a mai auzit vreun trandafir vorbind, a udat toată vara grădina și aceasta a devenit cea mai frumoasă grădină de flori din orașul lui.

De multe ori, natura ne face mai buni!

Iată și traducerea Florinei:

Podul Londrei s-a sfărmat

*Podul Londrei s-a sfărmat,
S-a sfărmat, s-a sfărmat,
Podul Londrei s-a sfărmat,
Scumpă Doamnă!*

*Cum să-l facem noi din nou,
Noi din nou, noi din nou,
Cum să-l facem noi din nou,
Scumpă Doamnă?*

*Construiți un pod de aur,
Pod de aur, pod de aur,
Construiți un pod de aur,
Scumpă Doamnă!*

*Aurul se va fura,
Va fura, va fura,
Aurul se va fura,
Scumpă Doamnă!*

*Construiți un pod de fier,
Pod de fier, pod de fier,
Construiți un pod de fier,
Scumpă Doamnă!*

*Fierul se va îndoii,
Îndoii, îndoii,*

*Fierul se va îndoi,
Scumpă Doamnă!*

*Construiți un pod de lemn,
Pod de lemn, pod de lemn,
Construiți un pod de lemn,
Scumpă Doamnă!*

*Lemnul – apa îl va lua,
Îl va lua, îl va lua,
Lemnul – apa îl va lua,
Scumpă Doamnă!*

*Construiți pod de ciment,
De ciment, de ciment,
Va fi cel mai rezistent,
Scumpă Doamnă!*

Urmă Angela, cu povestea ei:

Privighetoarea și lupul

Într-o zi, un lup a găsit o privighetoare într-un tufiș. Biata pasăre era atât de ostenită după ce cântase o noapte întreagă, încât nu mai putea face niciun gest în apărarea sa. Lupului însă i se făcu milă de ea. O luă cu grijă între colții săi ascuțiți și o duse la izvor. Aici, o stropi ușor cu apă rece și o ajută să bea, să-și astâmpere setea.

După aceea, lupul o duse în vizuina lui și o îndemnă să doarmă liniștită. Și el însuși stătu de pază la intrarea în vizuină, pentru ca nu cumva vreun animal să intre și s-o atace pe biata privighetoare.

La un moment dat, sosi lupoica. Pasămite încercase să vâneze până atunci, dar nu prinsese nimic. Se întorsese moartă de foame, sperând că soțul ei va fi adus acasă vreo pradă din care să se poată înfrupta amândoi.

Lupul îi povesti totul despre pasărea cea epuizată de atâta cântat. Lupoicei însă îi era atât de foame, încât vru s-o sfârtece și s-o înghită imediat pe privighetoare, doar-doar și-o mai potoli foamea.

Când erau pe punctul de a se lua la bătaie, pentru că niciunul dintre ei nu voia să se lase convins de ideile celuilalt, apăru între ei un spiriduș.

– Nu vă mai certați! Mai bine alergați să mă prindeți pe mine. Cel care mă va ajunge primul din urmă, acelaia i se va face pe plac!

Spiridușul intră repede în vizuină, luă pasărea adormită în brațe și fugi în mare viteză prin pădure.

Văzând că spiridușul nu voia decât s-o salveze pe privighetoare, lupul nu se mișcă din locul lui. Lupoica, însă, alergă după el, cât putu de repede, ca să-l prindă.

Trecând prin toate hățișurile din pădure, lupoica se umplu de răni, obosi și flămânzi și mai tare. Spiridușul dispăru complet printre ierburi. Lupoica se lăsă păgubașă și se întinse sub un copac. În acel moment, auzi vocea privighetoarei, care începu să cânte, povestind prin ceea ce trecuse.

Atât de mult îi plăcu lupoacei ce auzea, încât se simți deodată mai în puteri și uită până și de foame. La întoarcerea spre casă putu chiar să se lupte cu un porc mistreț și să-l învingă.

– Avea dreptate soțul meu, și-a spus ea. Privighetoarea merită ocrotire.

Urmă povestea lui Dragoș:

Aviatorul cel isteț

Un aviator văzu că îi apare în față o rață sălbatică și se luptă din răspuțeri s-o ocolească, pentru că, dacă motoarele ar fi absorbit-o, avionul s-ar fi defectat și ar fi căzut la pământ. Rața văzu că pasărea aceea uriașă de fier caută s-o ocolească și își spuse:

– Dacă un avion așa de mare se teme să se lupte cu mine, înseamnă că forța mea e de neîntrecut.

Acestea fiind zise, se hotărî să se lupte cu avionul și să-l doboare la pământ.

Zbură în urma lui și reuși să se prindă de unul dintre geamuri. Lovi puternic cu ciocul, dar geamul nu se sparse. Cum nu zbura prea sus, aviatorul putu să deschidă în liniște geamul și s-o ia pe rață înăuntru. Rața voi să-l atace chiar pe aviator, dar acesta o prinse zdravăn de aripi și o legă de scaunul de lângă el cu centura de siguranță.

Văzându-se prinsă așa, rața recunoscu că este învinsă. Așa că spuse cu glas spășit:

– Te rog să mă ierți, aviatorule, că am îndrăznit să atac pasărea ta de fier. Mi s-a părut că avionului i-a fost frică de mine și că aș putea să-i arăt eu ce putere are o ființă mult mai mică decât el. Dar am greșit! Fii bun și dă-mi drumul.

Aviatorul îi răspunse:

– Așa mare și puternic cum vezi că este avionul meu, el este de fapt cu mult mai prejos decât tine. Aceasta

pentru că tu ai viață și acționezi după cum vrei tu, în timp ce avionul meu nu are viață, iar motoarele lui merg numai când doresc eu și cum doresc eu. Aceasta nu înseamnă însă că nu trebuie să-i respecti puterea! Respectându-l și ocolindu-l pe el, mă respecti și mă ocolești pe mine. Acum, dacă tot ai nimerit în mâinile mele, te voi duce acasă și te voi transforma într-o mâncare delicioasă: ai auzit de rață pe varză?

Rața se sperie și nu mai spuse nimic. Dar, la aterizare, aviatorul o luă în casă, îi dădu ceva de mâncare și apă, apoi îi spuse:

– Te las să pleci, dar cu o condiție: să anunți toate suratele tale să stea cât mai departe de avionul meu. Dacă nu, prind toate rațele și le fac cu varză!

Rața s-a bucurat mult că și-a recăpătat libertatea. Din ziua aceea a făcut tot ce i-a stat în puteri să le prevină pe suratele ei să stea departe de avionul cu pricina. Astfel, istețul aviator nu a mai avut niciodată nicio întâlnire neplăcută cu rațele sălbatice în aer.

Împăratul Scorpionilor

În timp ce colegii lui Luca și ai Sultanei scriau de zor povești și poezii pentru a le trimite prin Internet către calculatorul din casa de piatră a Mîncătoarei de Povești, Luca se dădea de ceasul morții pentru a afla formula prin care Sultana putea fi eliberată de vrajă. Pe de o parte, știa că multă vreme n-o va mai putea ține locului pe Mîncătoarea de Povești, odată și odată tot urma ea să se scoale din pat și să vadă că Sultana fusese înlocuită cu un calculator rece și distant. Pe de altă parte, dorea s-o vadă cât mai repede pe Sultana vindecată și afară din spital. Deja toată lumea din oraș, când vorbea despre ea, nu-i mai spunea pe nume, îi spunea Fetița Vrăjită. Luca nu mai putea răbda nicio clipă ca Sultana, colega lui, să mai fie Fetița Vrăjită!

De aceea, cum veni seara, vorbi din nou cu Ursu'. În timp ce vorbea, însă, zări pe masă stiloul cu peniță în formă de ac de scorpion, pe care îl primise de la Împăratul Scorpionilor într-o împrejurare în care acesta a avut nevoie de ajutorul lui Luca. Anume, Luca îl eliberase din mâinile Piraților Cosmici!

Luă stiloul de la Împăratul Scorpionilor și scrise cu el pe o coală albă de hârtie:

„Maiestatea ta, Împărate al Scorpionilor,

*Fii bun și dă-mi o mână de ajutor! Trebuie să
aflu formula magică, altminteri Sultana este pier-
dută!*

Mulțumesc,

Luca“

Puse bilețelul în mâna lui Ursuțu' (sau mai bine zis între labele acestuia) și se culcă. Dar abia ațipi, că se și trezi pe un nor alb, pentru că din nou năvălise cerul în camera sa, care din nou se făcuse uriașă.

Pe nor, pe lângă prietenii lui, se afla... ați ghicit, dragi copii: însuși Împăratul Scorpionilor în persoană. Arăta exact ca un scorpion, numai că era foarte, foarte mare, mai mare decât un om; iar trupul lui strălucitor era cu totul și cu totul de aur.

Sfatul Împăratului Scorpionilor

– Dragul meu, îi spuse lui Luca Împăratul Scorpionilor, te afli în căutarea unui lucru aproape imposibil de găsit – și iată de ce. Mâncătoarea de Povești a încheiat formula nu numai din foc și nu numai din gheață; jumătate din formulă este încheată din foc, iar cealaltă jumătate din gheață. Trebuie să iei legătura atât cu Duhul Focului Veșnic, cât și cu Crăiasa Zăpezilor din Veac. Și va dura mult până îi vei găsi și te vei înțelege cu ei!

Luca se arătă foarte bucuros.

– Ce bine că mi-ai indicat calea spre aflarea formulei, Măria ta! Să știi că, acolo unde te-am cunoscut pe tine, adică pe nava Piraților Cosmici, i-am cunoscut și pe ei.

– A! zise Împăratul Scorpionilor, m-am dumirit: i-ai eliberat și pe ei, așa cum m-ai eliberat și pe mine, împreună cu tot neamul meu de scorpioni. De altminteri, acum observ eu că pe unghia degetului tău mic de la mâna dreaptă ai desenate o stelută de foc și un fulg de zăpadă. Rezultă că, dacă sufli peste unghie și dacă spui cu glas șoptit ce dorești, atât Duhul Focului Veșnic, cât și Crăiasa Zăpezilor din Veac vor veni aici, lângă tine... și problema cea mare se va rezolva mult mai repede decât am crezut eu! Te sfătuiesc să-i chemi chiar acum!

Luca suflă peste unghia degetului său mic de la mâna dreaptă și spuse:

– Duhule și Crăiasă, vă rog să ne veniți în ajutor, Fetiței Vrăjite și mie!

Duhul Focului Veșnic și Crăiasa Zăpezilor din Veac

Se auzi un vuiet puternic și, în clipa următoare, din dreapta veni un bărbat zvelt, înalt, frumos, cu chipul luminat ca de niște flăcări interioare; iar din stânga apăru o fată gingașă, cu pielea albă și ochii albaștri, cu părul lung, alb-strălucitor ca zăpada. Erau, desigur, Duhul Focului Veșnic și Crăiasa Zăpezilor din Veac.

– Bine te-am găsit, Luca! Bine te-am găsit, Maiestate! Mă bucur să te revăd, Crăiasă! zise, foarte amabil, bărbatul cel zvelt, sărutând mâna fetei.

– Și eu mă bucur să vă văd pe toți aici, murmură suav Crăiasa. Și chiar și pentru ceea ce aștepți tu de la noi, Luca, este foarte bine că suntem aici toți trei, foștii prizonieri ai Piraților Cosmici.

Luca se miră.

– De ce trebuie să colaborați toți trei pentru a găsi formula aceasta?

Duhul Focului Veșnic se grăbi să-i răspundă:

– Iată de ce. Eu trebuie să caut partea din formulă care a fost închegată din foc. Crăiasa va căuta partea de formulă care a fost închegată din gheață. Iar Împăratul Scorpionilor le va îmbina, transformând în cuvinte cele două părți – cuvinte pe care tu, Luca, le vei putea scrie pe o coală specială de hârtie!

Împăratul Scorpionilor spuse, îngrijorat:

– Dar hârtia aceasta... n-o avem!

Atunci interveni Colțea:

– Nicio grijă, o aduc eu, dacă Zglobíu' mă va duce unde știu că se găsește!

Zglobíu' fu de acord, așa că în câteva clipe Luca mai rămase doar cu Împăratul Scorpionilor, cu Iuțita și cu Hărnicuța lângă el, toți ceilalți plecând, fiecare cu altă treabă.

Prima jumătate de formulă

După un timp, apăru Duhul Focului Veșnic, cu un buchet ca de flori în mână; numai că erau flori țesute din flăcări.

Împăratul Scorpionilor luă buchetul de flăcări și înțepă cu acul său fiecare flăcără. Buchetul se stinse ca un mănunchi de lumânări. Apoi Împăratul luă de la Luca stiloul cu peniță în formă de ac de scorpion și îl umplu cu venin în loc de cerneală. Spuse apoi:

– Când va veni hârtia, vei purta stiloul peste suprafața acesteia, iar stiloul singur va ști ce trebuie să scrie!

Nici nu termină de rostit aceste cuvinte, că și apărură Zglobiu' și Colțea, cu un sul subțire de hârtie groasă, alb-verzuie.

– Iată hârtia pentru formule magice! zise Colțea, mândru de sine.

Luca luă sulul de la Colțea, dar, în secunda următoare, un vultur apăru de nu se știe unde și smulse sulul din mâna lui Luca. Hărnicuța atât a așteptat! A și zburat după vultur, l-a înțepat în dreptul inimii și acesta a scăpat sulul de hârtie, care însă căzu din înaltul cerului spre apele oceanului.

Atunci se repezi Iuțita, care, cu un salt, prinse sulul chiar când era gata să se scufunde în valuri; iar cu al doilea salt, puse din nou prețioasa hârtie în mâna lui Luca.

În sfârșit, Luca desfăcu sulul și puse stiloul pe hârtie. Acesta se mișca singur, scriind următoarele:

Tu, *mea,*
Din vrajă
Când *ta*
de zi.

*Dar numai ști
aceste*

Și dacă șopti

La cuminte:

„La obişnuită,
Vino, Vrăjită!“

A doua jumătate a formulei

Luca privi lung la ce scrisese și mărturisi că nu înțelegea mare lucru!

– E firesc să nu înțelegi nimic, doar știi bine că nu ai primit decât jumătate din formulă. Să așteptăm să vină și Crăiasa Zăpezilor din Veac, cu a doua parte a formulei, zise Duhul Focului Veșnic.

Nu așteptară prea mult. Crăiasa aduse și ea un buchet de flori – dar ale ei erau flori de gheață. Împăratul Scorpionilor se grăbi să ia buchetul și procedă în același fel ca și cu buchetul de flori de foc: înțepă cu acul său toate florile și acestea în scurt timp se topiră, dispărând cu totul. Apoi, Împăratul luă din nou stiloul de la Luca, îl umplu din nou cu venin din acul său și îl sfătui pe Luca să pună penița pe hârtie, tot în locul unde o pusese prima dată. Stiloul completează formula cu cuvintele lipsă. Acum se putea citi și înțelege totul foarte clar:

*Tu, Sultana, draga mea,
Din vrajă te vei trezi
Când Luca te-o săruta
Pe obraji în zori de zi.*

*Dar numai dacă va ști
Luca aceste cuvinte
Și dacă le va șopti
La urechea ta, cuminte:*

*„La viața ta obișnuită,
Vino, Fetiță Vrăjită!“*

– Acum ai toată formula, Luca! spuse Împăratul Scorpionilor. E clar ce ai de făcut: mergi în zori de zi la Sultana, la spital. Îi șoptești la ureche ultimele două versuri și o săruți gingaș pe amândoi obraji. Bine?

Luca plutea în al nouălea cer de bucurie! Se simți însă foarte somnoros și adormi. Când se trezi, Ursuțu' nu mai ținea între labele sale biletul scris de Luca pentru Împăratul Scorpionilor, ci un sul de hârtie alb-verzuie. Pe acesta se afla scrisă formula prin care se putea risipi vraja de care era cuprinsă Sultana.

Fetița Vrăjită se trezește la viață

Luca luă sulul de hârtie de la Ursuțu', spunând:
– Mulțumesc frumos!

Apoi se pregăti de plecare cât putu de repede și alergă la spital. Acolo, intră în salonul unde se afla patul Sultanei. Fetița Vrăjită dormea nemișcată. Luca se apropie de urechea ei și-i șopti:

*„La viața ta obișnuită,
Vino, Fetiță Vrăjită!”*

Apoi o sărută cu delicatețe pe amândoi obraji.

Imediat, Sultana deschise ochii și-i zâmbi lui Luca exact cum îi zâmbise când acesta o scosese din casa de piatră a Mâncătoarei de Povești. Numai că acum Sultana nu mai era Fetița Vrăjită!

– Știu că tu m-ai salvat de vrăjitoare și de vraja ei, șopti Sultana. Îți mulțumesc mult, mult de tot!

– Ssst, șopti Luca, făcându-i complice cu ochiul. Nu povesti despre ce ți s-a întâmplat acolo... mai bine spune că nu-ți amintești prin ce ai trecut! Așa o să păstrăm amândoi legătura cu lumea supraumană. Va fi secretul nostru.

Sultana înțelese și făcu semn că e de acord.

– Acum pot să-ți mai spun un secret, adăugă Luca. Să știi că tatălui tău poți să-i povestești absolut tot, pentru că și el are legătură cu lumea supraumană.

Sultana închise ochii și adormi – de data aceasta cu adevărat, fără să mai fie supusă voinței niciunei vrăjitoare.

Peste câteva ceasuri, când se trezi, medicii constatară că și-a revenit complet, că este sănătoasă tun și că pot să-i facă externarea fără nicio problemă. Părinții Sultanei fură chemați s-o ia acasă. Veselie mare se stârni, atât în familia ei, cât și în școală și în tot orașul: Fetița Vrăjită ieșise de sub influența vrăjii!

Un mesaj pe Internet

A doua zi, clasa lui Luca avu din nou ore în laboratorul de informatică. Acolo, de cum deschiseră calculatoarele, fiecare citi pe ecranul său următorul mesaj de poștă electronică:

Dragii mei copii,

Vă mulțumesc din inimă pentru calculatorul pe care mi l-ați făcut cadou și pentru poveștile minunate pe care mi le-ați trimis prin Internet. Calculatorul mi le-a citit cu vocea plăcută a Sultanei – și mi le citește în continuare! Trebuie să vă spun că nu sunt deloc supărată că Luca a readus-o pe Sultana la starea ei normală, făcând să nu mai fie Fetița Vrăjită a orașului. De-acum nici nu mai am nevoie să răpesc vreun băiat sau vreo fetiță. Dar de un lucru am mare, mare nevoie: să-mi trimiteți mereu poveștile voastre, în același fel, prin Internet. Vă rog, continuați fapta voastră frumoasă și vă promit că o să vă fiu cândva recunoscătoare. În plus, n-o să mai acționez niciodată în viața mea

ca o vrăjitoare rea, dacă voi primi constant de la voi poveștile acestea minunate!

Cu drag,

A voastră prietenă pentru totdeauna,

Mâncătoarea de Povești.

Copiii se simțiră foarte bucuroși de faptul că activitatea lor literară dăduse roade așa de frumoase. Așa că se înțeleseră cu toții să continue să scrie povești și poezii pentru a le trimite prin poșta electronică pe adresa Mâncătoarei de Povești. Iar Luca spuse:

– Știam eu că, până la urmă, cine ascultă mereu povești se face bun la suflet și înțelegător cu toată lumea!

Din partea autorului

Eroii noștri vă dau de acum întâlnire în povestea următoare, adică în *Câinele Zburător*. Ce se va întâmpla, oare? Laura, colega de clasă a lui Luca, va regreta amarnic îndeplinirea uneia dintre propriile ei dorințe...

Iar dacă nu ați citit până acum:

- *Vântul Turbat,*
- *SupraCreier, Calculatorul Îndrăgostit,*
- *Planeta Gânditoare,*
- *Prințesa Maria,*

vă recomand să le citiți, ca să aflați totul despre Luca și prietenii lui și să luați parte la neobișnuitele lor aventuri.

Trimiteti-mi mesajele voastre pe una dintre următoarele adrese de e-mail:

doncoresi@yahoo.com
doncoresi@epublishers.info

Vă mulțumesc!

Don Coresi

Cuprins

7	Vraja Poeziei
9	Vârtejul vorbitor
11	La Palatul Violet
15	Mâncătoarea de Povești
17	Biata Sultana!
21	Colegii Sultanei îi sar în ajutor
23	Țăranul și vulturul
27	Ionel și Ionela
31	Matematicianul răgușit
33	Alfabetul... la bunici
37	Mătura de aur
39	Băiatul neascultător
41	Podul Londrei s-a sfărmat
45	Privighetoarea și lupul
47	Aviatorul cel isteț
51	Împăratul Scorpionilor
53	Sfatul Împăratului Scorpionilor
57	Duhul Focului Veșnic și Crăiasa Zăpezilor din Veac
59	Prima jumătate de formulă
63	A doua jumătate a formulei
65	Fetița Vrăjită se trezește la viață
69	Un mesaj pe Internet
71	Din partea autorului

ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTIOR

MÂNCĂTOAREA DE POVEȘTI

de DON CORESI

ePublishers

